

به نام خدا

گرامیداشت هفته قرآن

شورای دانش آموزس دبیرستان

صدیقه کبری گندمان

تهیه کننده - نرگس شایسته

سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰

هفته قرآن (۲۳ الی ۲۹ آذر) گرامی باد

نسیم کوی جانان است
قرآن شمیم عطر رحمان است قرآن

بود روشنگر راه
سعادت چو خورشید فروزان
است قرآن

به گلزارش ، خزان راهی
ندارد بهاران در بهاران است قرآن

صفای بوستان آسمانی
است شکوه باغ رضوان است قرآن

رهانند آدمی را از
جهالت فروغ علم و ایمان است قرآن

طراوت بخشش روح مؤمنین است
جسم عارفان ، جان است قرآن

به صدق و راستی همتا
ندارد رفیق نیک پیمان است قرآن

نهان در سینه او ، سر عشق است
کلید گنج عرفان است قرآن

بود معجز ، رسول هاشمی
را که در شأنش ثناخوان است قرآن

طیب درد های بی دوا
اوست به جان خسته درمان است قرآن

تسلی بخش دل های غمین است
چراغ شام حرمان است قرآن

امام صادق(ع) فرمودند: «القرآن عهد الله الی خلقه فقد ینبغی للمراء و المسلم ان ینظر فی عهده و ان یقرأ منه کل یوم خمسین ایة؛ قرآن پیمان خداوند با خلقش می باشد. پس سزاوار است که هر فرد مسلمان به عهد و پیمان خویش نگاه کند و همه روزه، پنجاه ایه از قرآن را بخواند.»

در بیان اهمیت قرآن، همین بس که پیامبر اکرم(ص) فرمودند: «قرآن، از همه چیز خدا برتر است و فرمودند: برتری قرآن بر سایر سخنان، مانند برتری خداوند است، بر بندگانش.»

آری؛ قرآن کتابی است که رستگاری انسان را در دو جهان تضمین می کند، همچون مشعلی فروزان، انسان را، از تاریکی های جهل و نادانی رهایی می بخشد. و در سرای دیگر، او را، محبوب حضرت پروردگار می نماید.

قرآن، بهترین فتح کننده قلّه بلند عزت است. قرآن، چکیده جهان هستی است؛ و طبق فرمایش امام باقر(ع): «قرآن همانند دو ستاره تابناک آسمانی (خورشید و ماه)، صحنه زندگی انسان ها را روشن می کند.»

عاشقان واقعی قرآن، کسانی هستند که شب‌ها، قرآن را تلاوت می‌کنند و با آن مأنوس هستند و روزها، در صحنه پر آشوب زندگی از آن الهام می‌گیرند، شبانگاهان پهلو از رختخواب ناز تهی می‌کنند و با دستورات شفا بخش آن، بیماری قلبی و روحی خود را درمان می‌کنند.

پس، بر ماست که مشعل فروزان الهی را، بر قلب و روح تاریکمان، بتابانیم و غبار غربت را، از قرآن برطرف نماییم؛ زیرا:

خواندن قرآن، تمامش نیست بهر مردگان

قلب‌های مرده را باید به قرآن، زنده کرد

آنکه ایاتش تلاوت، با دل خاضع، نمود

قلب ظلمانی خود را، اختر تابنده کرد

ملاصدرا، در تفسیر سوره واقعه، می‌فرماید: «بسیار به مطالعه کتب حکما پرداختم، تا آنجا که گمان کردم کسی هستم، ولی همین که بصیرتم باز شد، خودم را از علوم واقعی خالی دیدم و در آخر عمر، به فکر رفتم که سراغ تدبیر، در قرآن و روایات محمد و آل محمد (ص) بروم. من یقین کردم که کارم بی اساس بوده است؛ زیرا در طول عمرم، به جای نور، در سایه ایستاده بودم. از غصه، جانم آتش گرفت و قلبم شعله کشید، تا رحمت الهی دستم را گرفت و مرا با اسرار قرآن آشنا کرد و شروع به تفسیر و تدبیر در قرآن کردم و در خانه‌ی وحی را کوبیدم، درها باز شد و پرده‌ها کنار رفت و دیدم، فرشتگان به من می‌گویند: «سلام علیکم طیبتم فادخلوها خالدين». (سوره زمر، آیه ۷۳) من، اکنون که دست به نوشتن اسرار قرآن زدم، اقرار می‌کنم که قرآن، دریای عمیقی است که جز با لطف الهی، امکان ورود در آن نیست. ولی چه کنم که عمرم کوتاه و بدنم ناتوان، قلبم شکسته و سرمایه‌ام کم، ابزار کار ناقص و روحم کوچک است.»

پس، بر مونسان کلام وحی است که قدر مؤانست با کلام خدا را بدانند و هر روز، سجده شکر بر درگاه او بسایند زیرا؛ «لئن شکرتم لأزیدنکم». (سوره ابراهیم، آیه

قرآن نور است. اهل بیت هم «خلقکم الله انواراً» هستند.

قرآن شفا است. اهل بیت هم شفا و طبیب دردمندانند.

قرآن بهار است. اهل بیت هم: ربیع الانام بهار انسان‌هایند.

پس حافظ قرآن باید، حافظ و محافظ اهل بیت هم، باشد و قرآن در سینه را، با ولایت کامل نماید؛ چرا که خود قرآن صراحتاً، در روز غدیر و انتخاب علی (ع)، به ولایت امری مسلمانان، می‌فرماید: «لیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی». (سوره مائده، آیه ۳)

آری، قرآن و اهل بیت، مکمل، معرّف و مفسر همنند، به هوش باید بود که نور قرآن، به تنهایی هادی و هدایتگر نیست. شفا نیست. باعث طراوت و زنده شدن دل‌ها نمی‌گردد. نور وحی و نور ائمه، عدل یکدیگرند و به تنهایی ناقصند.

